

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 100 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 90 Lei, până la 200 de cuvinte 120 Lei, de aci în sus 150 Lei
Pe jumătate de an 50 „		
Pe un pătrar de an 25 „		
Un număr 2 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 150 Lei.		

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 112 Pres. ex 1926.

IOSIF

din îndurarea lui Dumnezeu Episcopul dreptcredincios al Eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului.

Iubitului cler și popor și onoraților deputați la Adunarea (Sinodul) Eparhiei Noastre,

Dar, îndurare și pace dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul nostru Iisus Christos.

În temeiul articolului 132 din Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române, convocăm și prin aceasta declarăm de convocată Adunarea eparhială ordinară (Sinodul eparhial) a Eparhiei noastre în biserica catedrală din Caransebeș în Dumineca Samarinencii, adică 2 Maiu a. c., ora 9 a. m., când se va săvârși sfânta liturgie și invocarea Duhului Sfânt, iar după aceasta va urma deschiderea adunării (sinodului) în localul designat pentru acest scop.

Drept aceea invităm pe toți onorații deputați ai Adunării eparhiale (Sinodului eparhial), ca în sus numita zi, la ora defiptă, să se afle în Caransebeș, ca așa Adunarea eparhială — conform Regulamentului pentru afacerile interne — să-și poată începe activitatea sa.

Pe lângă împărțășirea binecuvântării Noastre arhieresti, sum

Al tuturor

Caransebeș, la 14 Aprilie 1926.

Cu dragoste părintească

Dr. Iosif Tr. Badescu

Episcop.

Nr. 1150 E. 1926.

Cătră Prea On. Oficii protopresbiterale și On. Oficii parohiale din eparhia ort. rom. a Caransebeșului.

Iu urma actului On. Minister al Căltelor și Artelor ddtto 1 Aprilie a. c. Nr. 59842/1925, cu care ni-s'a trimis adresa On. Minister de Finanțe Nr. 324.519/1925, atragem atențiunea Prea On. Oficii protopresbiterale și a On. Oficii parohiale, ca în condițiunile de licitație, ce se stabilesc, să se prevadă, că urmează să se prezinte la licitații firme improtocolate regulat la Tribunal, sau reprezentanții caselor străine de asemenea bine cunoscute, precum și să aibă informațiuni precise dacă ei pot direct și efectiv face furnitura, pentru care se contractează.

Aducem aceasta la cunoștiință spre conformare, întru cât On. Minister de Finanțe este avizat, că unii furnizori sunt oameni fără nici un stabiliment fix și nici nu au greutatea materială și morală a seriozității, ce se impune se aibă furnizorii.

Caransebeș, în 14 Aprilie 1926.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu

Recunoștiința.

Prin cuvintele s. evanghelii din Dumineca a III după Inviere, s. evangelist Marcu, în consonanță cu ceilalți s. evangeliști, ne atrage atenția asupra ținutei demne de urmat a lui Iosif, Nicodim și a Minorosițelor.

În momentele cele mai critice, când se aduce pe Golgota cea mai sublimă jertfă de cătră

ce a venit în lume, să mântuiască omenirea de păcat, însuși Mântuitorul, Dumnezeu cel atotbun și cel adevărat, e părăsit de cei ce 3 ani de zile l-au fost aderenți: L-au urmat, — lăsându-și toate ale lor; — L-au ascultat și întăriți în convingerea, că El însuși e Dumnezeu, l-au stat cu întreaga lor ființă în serviciu. L-au părăsit, căci sufletele lor slabe erau cuprinse de spaima și groază provenită din teama de persecuțiunile Iudeilor.

Puțini au fost între aderenții Domnului, a căror sentimente de admirație, iubire și alipire nu le-a putut înăbuși nici chiar cea mai sălbatică furie însetată de sânge.

Iosif din Arimatea, „*fiind el ucenic al lui Isus, bărbat bun și drept*” a cerut dela Pilat corpul Domnului și l-a pus într'un mormânt nou săpat în peatră. Asemenea „*a venit și Nicodim cel ce venise la Isus noaptea mai înainte, aducând amestecătură de smiră și aloi, ca la o sută de litri. Și a luat trupul lui Isus și l-a înfășurat pe el în giolgiuri, cu mirisme*”.

Nu s'au lăsat mai pe jos, în buimăceala aceea, dela îndeplinirea datorinței izvorite din sentimentul de pietate și profundă adorațiune, nici femeile, care, începând din Galilea, urmau Domnului și se înfruptau din rodirile de adevărată viață dătătoare ale sublimelor Lui învățături. „*Și trecând Sâmbăta, Maria Magdalena, Maria lui Iacob și Salomia au cumpărat mirisme. Și foarte de dimineață, într'una din Sâmbete venit-au la mormânt, fiind răsărit soarele*”.

Constanța credinței acestora în dumnezeirea lui Christos, aderența neșovăitoare și neclătită nici de cele mai grave momente i-a îndemnat, că atunci, când ceilalți — orbiți de slăbiciunile omenesti, — L-au părăsit, ei își manifestau iubirea lor față de Domnul prin diferite acte de recunoștință.

Recunoștința acestora n'a rămas nerăsplătită. Iosif și Nicodim sunt pași de sfânta noastră biserică și azi, — după aproape două mii de ani — ca model de suflete recunoscătoare; iar femeile purtătoare de mir au fost primele, cărora li-s'a împărtășit imbucurătoarea veste a învierii Domnului. Faptele lor în veci vor fi pomenite.

Lauda, exemplificarea manifestărilor de recunoștință, adusă de aceste suflete pioase Dom-

nului, rezultă din însași însemnătatea, importanța și necesitatea *virtuții recunoștinței* în viața omenescă. Această virtute este unul dintre cele mai eficace mijloace de exercitare spre a ajunge la întărirea și oțelirea puterilor sufletești pentru a putea pași spre idealurile bineprecizate de sufletele mari, geniile omenirii și în chipul acesta de a ajunge la împlinirea datorințelor impuse de însași menirea noastră.

Virtutea recunoștinței este o manifestare sufletească, un act psihologic. Și analizându-se ca latare, ne vom câștiga convingerea, că este o variantă a sentimentului de iubire. Este o iubire activă și are darul de-a deștepta și în alții imboldul a spre acțiune totdeauna, când rațiunea omenească a primit știre, că cineve n-ia făcut vre-un serviciu oarecare. Acționează, stând pe temeiul iubirii, în conformitate cu preceptele moralei creștine.

Privind virtutea recunoștinței din punctul de vedere al intereselor sociale, ne convingem, că fiind o formă de iubire activă, în timpurile trecute a produs multe și frumoase roade, din cari înfructându-se generațiile următoare au luat puterea necesară la realizarea culturii și civilizației de azi. Bisericile, școlile, spitalele și alte instituțiuni de cultură și caritate, în partea cea mai mare, sunt produsele recunoștinței. — Apoi, după cum ne arată chiar și cuvintele evangheliei aici amintite, scoțând în relief — spre a fi admirate, laudate și preamărite — numai fapte nobile, această virtute este cel mai puternic mijloc de educație în direcții folositoare binelui obștesc. E un stimulent puternic de-a îndemna la muncă ideală prin jertfe, chiar până la devotament.

Ea este cea mai puternică legătură cu binefăcătorii noștri. Prin actele ei, — fiind purura fascinați de senzația produsă de plăcerea și satisfacția sufletească ce o simțim, când mulțumim și răsplătim cu fapte nobile binefăcătorilor noștri, — *ne ținem pururea aprins focul sacru al sentimentului de datorință*; și fericire adevărată poate fi numai acolo, unde fiecare își cunoaște datorințele sale și se achită de ele cu scumpătate.

Manifestarea sentimentului de recunoștință este pentru noi și cel mai însemnat factor de educație națională. Admirația, pietatea și cinstirea

faptelor mărețe ale bărbaților mari, ale eroilor trecutului nostru național sădesc și în piepturile noastre nizuința și ne dau țaria de a lupta pentru apărarea patrimoniului poporului nostru. Ne conjură, că una dintre datorințele noastre cele mai sfinte e obligamentul, că ceea ce străbunii noștri ni-au lăsat moștenire, — nealterat, ba — între împrejurările mult mai prielnice de acum — mai întărit și mai bine consolidat să lăsăm și noi spre moștenire urmașilor noștri.

De roadele binecuvântate ale recunoștinței ne vom face părtași, dacă asemenea lui Iosif, Nicodim și Mironosițelor și noi, prima oară și mai presus de toate, vom aduce prinosul nostru de recunoștință Celui Prea Înalt, „dela care este toată darea cea bună și tot darul desăvârșit“. Prinosul recunoștinței noastre nu vor fi aromatele, giolgiurile și miresmele, ci mirosul cel plăcut al tămâiei faptelor noastre adevărat creștinești.

M. S.

Din pastoralele arhieresti.

Reținem, pe cât ne iartă spațiul, câteva părți din pastoralele arhierilor bisericii noastre, date la sărbătoarea Învierii Domnului din 1926.

I.

În această sfântă și luminoasă, zi se cuvine... să aprindem din nou făclia credinții noastre la mormântul deschis al Domnului. Se cuvine să o aprindem aici, la locul Învierii, căci prin Înviere a dovedit Domnul Dumnezeuirea Sa și a învățaturii Sale. Pe vremea războaielor cruciate, un soldat care luptase cu bravură în Ierusalim împotriva turcilor, a primit dreptul, ca la cea dintâi serbare triumfală să-și aprindă cel dintâi lumânarea dela lumânările sfântului Mormânt. Simțământul credinții sale fu atât de mișcat, încât și-a pus în gând să ducă acea lumină sfântă la biserică sa din orașul Florența. A trecut prin întâmplări nenorocite și ciudate, dar fie că era în primejdie, fie că suferea de frig sau de căldură, avea grije numai de lumânarea ce o purta în mână. Când vedea, că se gata, aprindea altă lumânare, dela flacăra celei ce era pe isprăvite, și astfel a dus acasă lumină dela sfântul Mormânt.

Astfel să facem și noi. Lumina Dumnezeirii lui Isus, dovedită prin Înviere, să o ducem neștirbită acasă în țara vecinică, ce ne așteaptă după moarte. Să nu ne lăsăm ademeniți de valurile turbate ale lumii, care vede numai de sine. Mai vărtos să luptăm împotriva înșelăciunii veacului acestuia și împreună să zicem: Astăzi mântuirea a toată lumea s'a făcut, să cântăm Celui ce a înviat din mormânt și începătorului vieții

noastre, că stricând cu moartea pe moarte, ni-a dăruit nouă biruință și mare milă.

După aceste cuvinte îmi rămâne doar să Vă spun, că avem sfânta datorie de a ne întocmi vieța după sfânta noastră credință. Dacă vieța noastră nu mai este în strânsă armonie cu credința, ușor se strecoară îndoeala în sufletul nostru, iar îndoeala face prăpastie între noi și Dumnezeu, precum zice înțeleptul Solomon: „Că cugetele răsvrătite despart dela Dumnezeu“. (Înțelep. lui Solomon 1, 3.).

Învierea Domnului să fie deci cea mai puternică pârghe a înălțării sufletelor noastre către Dumnezeu. Și să rugăm pe Dumnezeu, ca prin ajutorul Său să putem înălța tot mai sus și mai sus sufletele noastre spre slava lui Dumnezeu, spre binele bisericii noastre și al patriei noastre românești.

(Din pastorala P. S. Sale Episcopului GRIGORIE al Aradului).

II.

...Ni-a dăruit Dumnezeu cu o țară frumoasă și bogată și liberă, și durere, și azi mai auzim cuvinte de ocară, care aseamănă starea libertății de azi cu starea de ieri a robiei, la fel cum au grăit evreii altădată în pustie, murmurând împotriva lui Moise: „Mai bine am fi murit bătute de Dumnezeu Domnul în pământul Egiptului, când ședeam la clădirele noastre cele de carne și mâncam pâne de ne săturam, decât ne-ați adus în pustia aceasta, ca să moară toată adunarea de foame“ (Eșire 16, 3).

S'au certat frații și nu le mai place lor, după cum spune un scriitor bisericesc: împărăția îngerească, care dă lui Dumnezeu mărime și oamenilor pace.

Orbiți de un dor nedrept, de a se înălța unii peste alții, nu se mulțumesc cu libertățile, vreau măriri, ca să se împlinească cuvântul scripturii: „Calea păcii n'au cunoscut și păcat și nefericire în căile lor“ (Ps. 29, 5). Din pricina aceasta, a abaterii dela legile Dumnezeiești, dureri mari s'au abătut asupra poporului nostru, chiar în ajunul Crăciunului. Părți întregi din Ardealul mândru și frumos au fost prefăcute în o mare de jale. Sloi de de ghiață au dus poduri, unele, vite și pierzare în vieți de om.

Luni dearândul, poporul nostru dela munte a fost amenințat să moară de foame, nu a umblat nici poșta, nici tremul și oamenii se uitau cu mârile încrucișate cum li-se prăpădește avutul.

Prăpădul e pricinuit în mare parte și din devastările și nimicirea pădurilor. S'au tăiat arbori de sute de ani și nu s'a mai plantat nimic, întocmai ca în Palestina de azi, deșertă și pustie, care a fost cândva bogatul Canaan, dar a devenit țară săracă din pricina devastării pădurilor.

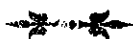
Am deschis noi colecte de ajutorare, am strâns ceva pentru alinarea suferințelor celor bătute, aproape 50,000 Lei, dar aceste sunt și pot fi numai un picur în măsura durerilor.

Relele acestea, care bântuie, sunt în legătură cu întunerecul, care s'a revărsat și care trebuie alungat prin reînvierea noastră după pilda Mântuitorului.

Teama se va preface în bucurie, când vom asculta învățăturile Mântuitorului, când îl vom ține pe Isus Christos în noi și aproape de noi în toate zilele vieții noastre.

Când vom ierta toate pentru înviere, când ne vom îmbrățișa urlii pe alții, ca să se cunoască că suntem fiii luminii.

(Din pastorala P. S. Sale Episcopului NICOLAE al Vadului, Feleacului și Clujului).

Impărăția lui Dumnezeu.

De: Preotul Romulus Novacoviciu.
(Continuare)

Din toate aceste expuneri noi trebuie să tragem concluzia, că prin rugăciune preotul trebuie să împărtășească tuturor celor ce se află în nevoi și strâmtorare mângâiere, liniște, întărire nădejde de mântuire și reînsănătoșare. Căci rugăciunea este un balsam alinător de dureri, este o liniștire internă, o învioreare a întregii noastre ființe. *„Pătimeste rău cineva între voi? Să se roage. Este cineva cu inima bună? Să cânte. Este bolnav cineva între voi? Să cheme preoții bisericii, și să se roage pentru dânsul, ungându-l pe dânsul cu untdelemn întru numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav, și îl va ridica pe dânsul Domnul, și de va fi făcut păcate, se vor ierta lui. Mărturisii-vă unul altuia păcatele, și vă rugați unul pentru altul, ca să vă vindecați. Că mult poate rugăciunea dreptului cea fierbinte“.* (Iacob, 5, 13--17.).

După ce ne-am adresat în van ajutorului omenesc de pretutindeni, pentru ca să ne scăpăm de boala, care ne țintuiește de patul durerilor, în cele din urmă ne aducem aminte și de Medicul cel mare și atotputernic și ridicându-ne cugetul cu credință spre mărirea Lui, simțim cum sufletul ni-se întărește, ni-se înseminează mereu, și acest tratament moral ne va duce cu siguranță la izbăvire.

Căci trebuie să fim de perfect acord cu vestitul anatomist Hyrtl, care zice, că atunci când știința medicală se dovedește neputincioasă și nu mai poate oferi nici un mijloc de scăpare bolnavilor, singură credința în tămăduire s'a dovedit a fi făcătoare de minuni, acea credință, pe care știința nu o poate dovedi, dar nici nimic. — Aceste cuvinte ale marelui învățat vin să confirme în mod experimental spusele scrip-

turii: *„Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav“.*

Dar nu numai în cazuri de boală, ci aproape în toate cazurile de mari nenorociri, de cumplite și sfâșietoare suferinți morale, la pierderea ființelor celor mai scumpe, rugăciunea izvorită din credință liniștește sufletele înviforate, topindu-le durerea și le dăruiește pacea dumnezească a resemnării. Acest lucru l-a experiat și Payot, când grăiește: *„Nu poți privi la o ceremonie într'o biserică catolică, fără a nu fi pătruns de admirație pentru știința desăvârșită a celui ce a întocmit totul până în cele mai mici amănunte. Bunăoară, într'o ceremonie funebră, toate gesturile, toate atitudinile, cântările, orga până și lumina vitraliilor conlucrează c'o logică minunată spre a preface în avânturi puternice de evlavie durerea rudelor. Pentru cei cari sunt de față la astfel de ceremonii cu credință sinceră, emoția trebuie să le pătrundă sufletul până'n adâncimile cele mai intime“.* Dar cu atât mai mult cultul de înmormântare al bisericii noastre naționale ne aduce acea supremă mângâiere, de care avem atâta nevoie în clipele cele mai umile ale nenorocirii noastre. Cine dintre noi nu a experiat faptul acesta? Ce liniște dumnezească picură în sufletele noastre mareașă slujbă de înmormântare, ce resemnare supraomenească ne dăruiesc acele minunate cântări, duioase și line, venite par'că dintr'o lume deadreptul divină în cel mai profund tâlc al filosofiei creștine, pentru a ne deschide ochii gândului, ca să putem înțelege, că lumea aceasta nu este a noastră, ci numai o punte de trecere în domeniul vecinicii.

Această experiență internă este o probă strălucită în plus pentru sufletul nostru pururea însetat după mângâiere și liniștire, care ne va duce la concluzia logică, că singură biserica ne poate oferi leacul alinător de dureri în clipele decisive ale vieții noastre, acea biserică, care ne mângâie și veghează lângă noi prin servitorii ei, care-și înțeleg chemarea, — precum singură participă la toate momentele de bucurie în cursul călătoriei noastre pe acest pământ.

Noi respectăm acest cult, căci i-am experimentat efectele și ne plecăm cu smerenie înaintea măreției lui. Dar pentru cei ce încă n'au ajuns să înțeleagă rostul adânc al cultului nostru divin, aflăm de bine a cita următorul

caz, redat de podoaba cea mai aleasă a cuge-
tării noastre românești, de dl *Rădulescu Motru*.
„Acum câțiva ani, zice dl *Motru*, n'am dus în
satul meu natal, din județul *Mehedinți*. Din prima
zi a sosirei, constatai lipsa unui vechiu cunos-
cut, muncitor, robust, vrednic, și al cărui fiu
îmi fusese camarad. Sta să-i moară copilul.
Ducându-mă la casa nenorocitului țăran, auzii
niște bocete, cari mă anunțau, că sârmanul Petru
se sfârșise. Când ajunsei în ograda casei, văzui
un spectacol, pe care nu-l voiu uita niciodată.
Cinci oameni se luptau, ca să țină în loc pe
un bătrân care, având cămașa ruptă și ochii
holbați, voia să se arunce asupra cadavrului, ce
sta întins pe patul din tinda casei. Nefericitul
tată nu voia să-și lase copilul. În tot timpul
noptei îl ținuse încheștat în brațe pentru a-l apăra
de moarte. Și acum se continua această luptă
disperată. Judecata bătrânului dispăruse; nici o
vorbă de mângâiere nu-l mai putea atinge. Du-
rerea făcuse din el o fiară. Cu toate fibrele cor-
pului încordate, el se svârcolea în mijlocul celor
cinci oameni. Vocea lui își pierduse timbrul
omenesc. Dar iată vine preotul, și acesta îi adu-
sesse mângâierea, pe care nu i-o putuse da nimeni.

În cuvinte? Dar ce cuvinte ar fi știut să
rostească, el, bietul preot, simplu ca și toți cei-
lalți țărani din jurul mortului. Nu, ci el a în-
viat pe Cel atotputernic. Deschise cartea de ru-
găciuni și începu slujba divină. Și atunci dis-
perata luptă încetă. Nefericitul tată deveni smerit
ca un copil, și îngenunchie lângă corpul mortului.
Desprinderile bune se treziră și deteră tărie celui
izbit de soartă. *Din acea zi am înțeles misterul
cultului ortodox. Din acea zi am alungat din min-
tea mea toate gândurile sceptice. Și de aci înainte
am ascultat cu adânc respect slujba acelei biserici,
din care se revarsă o influență atât de binefăcătoare
asupra neamului meu întreg.* (C. Rădulescu-Mo-
tru, Cultura română și politicianismul.)

(Urmează.)

ȘTIRI

Personale. P. S. Sa Arhiepiscopul nostru
Filaret a plecat Luni seara, 12 Aprilie a. c.,
la București, spre a lua parte la desbaterile
Sf. Sinod.

Parastas. Sâmbătă în 10 Aprilie a. c., s'au împli-
nit 6 săptămâni dela moartea în Domnul adormitului
protopresbiter Spiridon Șandru. Cu acest prilej s'a cele-
brat parastas pentru odihna sufletului său în biserica sf.
Ioan Botezătorul din cimitir. A servit păr. protopresb.
Andrei Ghidiu, asitat de preoții Liviu Corneanu și Petru
Bancea. Afară de membrii familiei, a asistat la această
ceremonie o delegație a funcționarilor dela Consistorul
diecezan și câțiva stimători ai răposatului.

La acest loc ținem să amintim, că Ven. Consistor
diecezan, în loc de cunună peritoare pe sicriul răposa-
tului protopresbiter, a pus bază unui fond pentru parastas,
din interesele căruia să se acopere cheltuelile cu săvâr-
șirea unui parastas pentru odihna sufletului său, în fie-
care an, în ziua morții sale. La acest fond au contribuit
și PP. SS. LL. Episcopul diecezan Iosif și Arhiepiscopul
Filaret, apoi unii membrii ai Consistorului diecezan și
toți funcționarii consistoriali.

Odihnească în pace!

„**Corul catedralei**“ din localitate aranjează
Duminecă, în 2 Mai a. c., din prilejul Sinodu-
lui eparhial, un concert împreună cu dans,
menit să ia locul frumoaselor petreceri româ-
nești ce se aranjau pe vremuri cu ocaziunea
Sinoadelor eparhiale.

† **Teodora Perian născută Ulman**, soția preo-
tului Ștefan Perian din Vlaicoveț, după lungi și grele
suferințe și-a dat sufletul în mâinile Creatorului în 5 A-
prilie a. c., în etate de 32 ani. O deplâng doi copilași
orfani și nemângâiatul sot.

Odihnească în pace!

Uniforma școalelor secundare. se reintro-
duce obligatoriu dela 1 Septembrie 1926.

1. Pentru școalele de băieți se fixează următoarele:

a) Șapca se menține în actualul format, cu banda
circulară în culoarea distinctivă a fiecărei școale.

b) Tunica va avea forma asemănătoare hainei sol-
daților englezi în campanie: guler resfrânt, două cute
în față și una în spate, două buzunare laterale jos și
unul interior, gaică în spate fără vipuști.

c) Pantaloni lungi pentru cursul superior, lungi
sau scurți pentru cel inferior fără vipuști.

d) Mantaua înlocuită printr'un palton cu gulerul
mare, putându-se incheia complet la gât.

e) Culoarea ștofelor se fixează astfel: 1. Pentru
uniforma de iarnă: gris stropit, kaki sau bleu marin.
2. Pentru uniforma de vară: numai dril kaki. 3. Pentru
paltoanele de iarnă: gris stropit kaki sau gris ser.

f) Direcțiunile școalelor cunct autorizate să aleagă
oricare din culorile admise de Minister, cu singura obli-
gație, ca după fixarea lor să le respecte întotdeauna și
în tot timpul, impunând elevilor confecționarea uniformei
numai din culoarea aleasă pentru acea școală.

g) Purtarea numărului și a inițialelor școalei se
menține și în noua uniformă.

2. Pentru școalele de fete se fixează următoarele:

a) Se suprimă cu totul șapca băiețească, între-
buintată încă în unele școale din Ardeal, înlocuindu-se

prin beretă sau pălărie cu șnurul sau panglica dinstinctivă a școlii.

b) Se suprimă numărul de pe șorturi sau pelerine, impunându-se în schimb culoarea respectivă.

c) Se lasă libertate direcțiunii fiecărei școlii, să aleagă ștofele model pentru șorturi sau pelerine, potrivit posibilităților și împrejurărilor locale.

Monumente istorice. În baza propunerii Ministerului Cultelor și Artelor, au fost declarate prin Înalt Decret Regal monumente istorice bisericile vechi de lemn din comunele Dubos și Căpăt.

Noul A apărut: Legea și Statutul pentru organizarea Bisericii ortodoxe române Se poate comanda dela „Librăria Diecezană”. Prețul 20 Lei.

În Rusia Sovietică. După datele comisariatului Finanțelor, s'au secestrat și ridicat din bisericile de pe teritoriul Republicii Sovietice, până la 1 Iulie 1922, următoarele bunuri: 26 puduri (1 pud: 16.380 kg.) 28 livre (1 livră: 0.410 gr.) de aur (422 kg. 104 gr.), 21.137 puduri 11 livre de argint, 82 puduri 10 livre de alte metale prețioase, 33.465 briliante și diamante în greutate de 1313 carate, 10 livre de perle, 72.383 diferite pietri prețioase, cântărind un pud și 29 livre, 19.064 ruble în piese de argint, 1595 ruble în piese de aur, 49 puduri, 24 livre diferite obiecte împodobite de pietri prețioase.

O descoperire arheologică. Acum câteva luni s'a descoperit, prin întâmplare, la Kachikari, vechiul Calcedon, resturile unui mare monument împodobit cu coloane. Dispoziția acestor resturi face să se creadă că monumentul a fost dărâmat de un cutremur de pământ. Cei mai mulți arheologi cred, că ne găsim în fața urmelor vechii biserici „Sfânta Eufimie”, unde s'a ținut celebrul sinod din Calcedon în 451.

Transmiterea imaginilor prin radio. La Berlin s'a făcut prima încercare de transmitere a imaginilor după sistemul german Telefunken-Karolus, între două posturi de radio la Berlin și Viena. Transmiterea a reușit excelent.

din Arad. Prețul 90 Lei. — Este un manual bine întocmit pentru studenții institutelor noastre de specializare teologică; servește apoi ca un normativ temeinic în practica bisericească preoțimii noastre; iar cât privește pătura socială a intelectualilor mireni, cari doresc să se familiarizeze cu instituțiile noastre de drept bisericești și să participe la noua viață bisericească constituțională, opera părintelui Popovici este indispensabilă. Opera completă este planuită pentru două volume. Volumul prim, apărut acum, tratează, pe 320 pagini, despre izvoarele dreptului bisericesc și despre organizația bisericească.

Contribuția preoțimii române din Ardeal la războiul pentru întregirea neamului (1916—1919), de Dr. Sebastian Stanca, Cluj, Institut de arte grafice și editura „Cartea Românească”. Un vol. de 180 pagini cu numeroase portrete. Prețul 60 Lei — Cartea aceasta, care descrie suferințele preoțimii române ardeleni în 1916—1919 în închisori, în internare și în refugiu, poate fi citită cu folos de oricare cărturar.

La luptă dreaptă! Din „Biblioteca bunului păstor” a apărut Nr. 14, cu titlul „La luptă dreaptă”, un capitol de strategie misionară, de Nic. Colan, prof. la Academia teologică Andreiană. Este o carte scrisă cu multă iscusință și vrednică de toată atențiunea cititorilor. Cuprinde următoarele articole: Sectarismul — marfă de import, Biserica și Statul, Statul creștin nu e cesarism papal, Importanța strategiei misionare, Misionarism jertfelnic, Sfinți și „sfinți”, Psihologia sectarului, Tact pastoral, Rețete ieftine, Biblicismul sectelor și datoria noastră. „Ce te faci cap — picior fiind?”, Profetismul sectar, Preotul ostaș al lui Christos, Cărți și broșuri pentru cunoașterea și combaterea sectelor. — Prețul 15 Lei. De vânzare la Librăria arhidiecezană, Sibiu.

Pr. Gr. Popescu: De ce serbăm Dumineca?, studiu apologetic împotriva rătăcirii adventiste. Tipografia „Beram—Tatăl”, Roman. Prețul: 10 Lei.

„Revista Teologică”, organ pentru știința și viața bisericească, apare lunar sub patronajul I. P. S. S. Arhiepiscopului și Mitropolitului Nicolae al Ardealului. Anul XVI Nr. 4 (Aprilie 1926). Sibiu. Abonamentul anual: 180 Lei.

„Renașterea”, revistă de cultură religioasă, apare lunar sub patronajul P. S. Episcop Vărtolomei al Râmnicului. Anul V, Nr. 3 (Martie 1926). Craiova. Abonamentul anual: 120 Lei.

„Noua Revistă Bisericească”, publicație pedagogică creștină, apare lunar sub direcția dlui Teodor P. Păcescu. Anul VII Nr. 10-12 (Ianuarie-Martie 1926). București, Tipografia Cărților Bisericești. Abonamentul anual: 100 Lei.

„Cronica Romanului”, revista clerului din eparhia Romanului. Anul III, Nr. 3 (Martie 1926). Roman. Abonamentul anual: 120 Lei.

„Școala Bănățeană”, organul „Asociației învățătorilor bănățeni”. Anul V, Nr. 5-6 (Martie 1926). Caransebeș. Abonamentul anual: 150 Lei.

BIBLIOGRAFIE

Au apărut:

Manual de drept bisericesc ortodox orientat cu privire specială la dreptul particular al bisericii ortodoxe române vol. I. de Dr. Nicolae Popovici, profesor la Institutul teologic ortodox român din Arad. Tipărit cu binecuvântarea P. S. Sale Episcopului Dr. Grigorie Gh. Comșa al Aradului. Editura Librăriei diecezane

CONCURSE.

Pe baza ordinațiunii Ven. Consistor diecezan dtdo 12 Februarie a. c. Nr. 2791/926, se escrie concurs pentru întregirea parohiei vacante de cl. I. din Ritișor, protopresbiteratul Vârșetului (Jugoslavia), cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Emolumentele :

1. Una sesiune parohială constatătoare din 30 jug.
2. Un intravilan de 800 st.
3. Un estravilan de 800 st.
4. Stola și venitele uzitate.
5. De cvartir se va îngriji comuna bisericească.
6. Darea după sesiunea parohială o va plăti alegândul preot.

Doritorii de a ocupa acest post, să-și trimită rugărilor, instruate conform normelor în vigoare, Prea On. Oficiu protopresbiteral din Vârșet și adresată comitetului parohial din Ritișor.

Refectanții sunt poștiți a se prezenta în sf. biserică în vre-o Duminică ori sărbătoare, spre a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie.

Ritișor, din ședința comitetului parohial ținută în 17 Februarie 1926.

Cuzman Jurca m. p.
preș. com. par.

Teodor Răbăgia m. p.
not. com. par.

In conțelegere cu mine: **Traian Oprea**, protopresbiter.

Nr. 745. B. ex. 1926.

Acest concurs se publică cu adausul, că în baza alineatului ultim din § 29 din Regulamentul pentru parohii și în baza deciziei consistorial dtdo 3 Martie 1914 și respective 12 Aprilie 1914, ridicat și la valoarea de concluz sinodal eparhial cu concluzul Nr. protoc. 33 ex 1914 — se enunță obligamentul credincioșilor de a presta și birul parohial, care este o parte legată a dotațiunii preoțești.

Caransebeș, din ședința consistorială ținută la 9 Aprilie 1926.

2—3

Filaret Musta m. p.
Arhiepiscop-Vicar episcopesc.

In baza deciziei Venerabilului Consistor diecezan dtdo 25 Noemvrie 1925 Nr. 4589 B ex. 1925, prin aceasta se publică concurs pentru întregirea postului de capelan temporal cu drept de succesiune pe lângă parohul neputincios Partenie Mateiu din parohia de clasa a III-a din Sintești, protopresbiteratul Făgetului, pe lângă următoarele:

Emolumente:

1. $\frac{1}{3}$ din sesiunea parohială de 32 jugăre. Și

anume $\frac{1}{3}$ din pachelele: dela „Luncă“ (6 jug.), dela „Seliște“ (8 jug.), dela „Rovini“ (8 jug.), dela „Rătișioni“ (8 jug.), dela „Răt“ (2 jug.).

2. $\frac{1}{3}$ din stola uzitată.

3. De locuință se va îngriji alesul capelan.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poștiți a-și înainta cererile de concurs, adresate comitetului parohial din Sintești, Prea On. Oficiu protopresbiteral în Făget, având a se prezenta în termenul concursal în vre-o Duminică sau sărbătoare în sfânta biserică, cu opt zile înainte de alegere, cu încuviințarea Prea On. Domn Protopresbiter tractual, pentru a-și arăta aptitudinile în cântare, tipic și oratorie.

Dat în ședința comitetului parohial ort. român în Sintești, ținută la 18 Februarie 1926.

Dimitrie Iovanescu m. p.
președ. com. parohial

Simion Curlac m. p.
notar com. paroh.

In conțelegere cu mine: **Sebastian Olariu** m. p., protopresbiter tractual.

1—3

* * *

Pe baza ordinațiunii Venerabilului Consistor diecezan dtdo 1 Septemvrie 1925 Nr. 3810 B., se escrie concurs pentru ocuparea postului de paroh în parohia II-a de cl. II-a din Nicolințul-mare, tractul Verșetului (Jugoslavia), cu termen de 30 zile dela prima publicare.

Emolumente :

1. Una sesiune parohială constatătoare din 32 jugăre cadastrale.
2. Locuință în casa parohială nouă, terminată în anul 1925.
3. In loc de bir și ștolă dela cununii 2000 Dinari anual.
4. Ștola uzitată dela alte funcțiuni.
5. Alesul preot va suporta dările de stat după sesiunea folosită.

Doritorii de-a ocupa acest post să-și trimită cererile, dor instruate conform Regulamentului pentru parohii și adresate Comitetului parohial din Nicolințul-mare, Prea On. Oficiu protopresbiteral ort. rom din Verșet. Totodată sunt poștiți a se prezenta în vre-o Duminică sau sărbătoare în sf. biserică, spre a-și arăta dexteritatea în oratorie, tipic și cântare, — însă numai pe lângă încuviințarea Prea Onoratalui Domn protopresbiter tractual.

Teodor Petrică
președ. com. par.

2—3

Traian Peton
not. com. par.

In conțelegere cu mine: **Traian Oprea**, protopresbiter.

Pe baza deciziei Ven. Consistor diecezan ddto 12 Februarie a. c. Nr. 2285 B. ex. 1925 se escrie concurs, cu termen de 39 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“, pentru întregirea postului de capelan temporal cu drept de succesiune pe lângă neputinciosul paroh Vasile Popoviciu din parohia de cl. III Pătaș protopresbiteratul Mehadiiei.

Emolumentele :

1. Jumătate din sesiunea parohială (de 32 jug), adică 16 jug. cat.

2. Jumătatele din venitele din parohie.

3. Intreg salarul anual de 200 Lei, primiți dela biserica titulo „înmormântări simple“.

Alesul capelan se va îngriji de locuință, plătindu-și dările publice.

Doritorii de a ocupa acest post vor avea să-și înainteze petițiunile lor, instruate conform regulamentelor în vigoare și adresate comitetului parohial din Pătaș, Prea Onoratului Oficiu protopresbiteral din Mehadia, având a se prezenta în vre-o Duminică ori sărbătoare în sf. biserică, cu prealabila încunoștințare a protopres-

biterului tractual, spre a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie, dar nici decum în ziua alegerii.

Pătaș, din ședința comitetului parohial ținută la 7 Martie 1926.

Nicolae Serafin
vice-președ. com. par.

2—3

Vasilie Tărianu
not. com. par.

În conțelegere cu mine: **Ioan Pepa**, protopresbiter.

La Tipografia și Librăria Diecezană, Caransebeș
a sosit materie (mătasă curată) pentru
BRÂNE PREOȚEȘTI

Metrul costă: 15 cm. lățime Lei 537
5 " " " 216

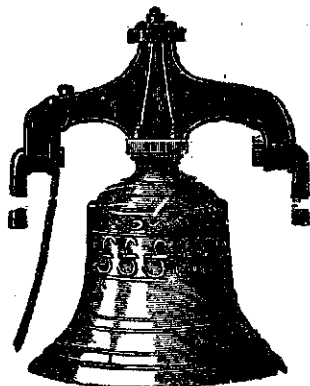
AVIZ!

Avem onoare a aduce la cunoștința On. Public, că am deschis în Caransebeș, strada Lugojului Nr. 23, sub firma
INSTALAȚIILE FERRO-METALURGICE „VULCAN“

„C. ZISDA & COMP“.

O turnătorie pentru aramă și metal special ca

fosforbronz, manganbronz electrobronz special, aramă roșie, lagăr pentru osii (*Walzenlager*) de prima calitate, șuruburi (*Druckmutter*), roți spirale (*Schneckenräder*), teacuri pentru ceară (*Waxsprasen*), cutii (*Büchsen*) și altele.

Apoi o turnătorie de
fer și de clopote
pentru biserici și particulari, de orice mărime și din orice metal, pentru sunetul armonie al cărora luăm deplină garanță.

Primim spre executare orice lucrări de turnătorie în baza unui desen, ori model. Lucrările se efectuează în termen de 48 ore, solid, pe lângă garanța cea mai mare și

cu prețuri foarte eftine.